

KAPITOLA PRVNÍ

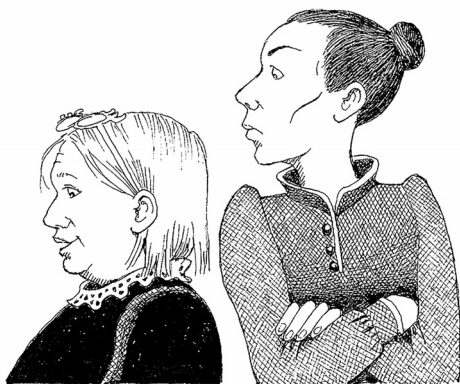


BYL PRVNÍ den zimního pololetí a i přes veškeré úsilí zákyň Akademie slečny Krákavé jim mračna a bičující vichr bránily dorazit do školy včas. Jejich pláště se větrem vzdouvaly a obracely, pleskaly je do obličeje jako mokré utěrky. Většina starších zákyň, ačkoli se od nich už očekávalo, že bez ohledu na okolnosti zvládnou kočky udržet sedět na košťatech, to vzdala a nacpala kočky do košíků, kde byly v bezpečí.

Mildred Virvátová, která rozhodně nepatřila k nejlepším letkyním na škole, se snažila, aby Mourek (její nervózní mourovatý kocourek) zůstal sedět na koštěti pro případ, že by někdo sledoval její přistání. Mourka nacpala dozadu mezi sebe a pytel s knihami a cítila, jak do ní skrz spodní prádlo zařal drápky, zatímco její plášť divoce vlál ve větru a třepotal se jí nad hlavou.

„Au!“ zakřičela. „Mourku, uklidni se, už tam skoro jsme. Ještě chvíli vydrž. JAU!“





Nemyslela jsem tím *doslova*, aby ses držel!
AU! JAU!“

Mildred udělala dobře, když byla opatrná. Někdo se opravdu *díval*. Slečna Krákavá, laskavá ředitelka, a slečna Metlová, její hrůzu nahánějící zástupkyně, se potají dívaly z okna školy, jak se dívky kymácejí nebo naopak prudce sviští (podle poryvů větru) přes zeď na školní dvůr.

„Viděla jste to, slečno Metlová?“ vykřikla slečna Krákavá. „Kočka Mildred Virvátové jako jediné ze starších žákyň sedí na koštěti, jak předepisuje školní řád.“

„Hmmm,“ řekla slečna Metlová. „Slečno Krákavá, moc bych se neradovala. Jsem si jistá, že nebude trvat dlouho a způsobí nějakou menší katastrofu. Jako obvykle.“

„Ale, ale, slečno Metlová,“ vyčínila jí slečna Krákavá. Dnes je první školní den a musíme věřit, že vše bude v pořádku. A to i když uvažujeme o jedné z našich nejméně šikovných žákyň!“

